

Coronan har gjort att framtiden försvunnit

De flesta av oss är vana vid att planera. Men just nu innehåller framtiden absolut ingenting.

Det värsta med coronapandemin är självfallet att människor dör eller blir väldigt sjuka. Liksom den djupa ekonomiska kris som följer i virusets spår. Men på det personliga planet är det något annat. I alla för oss som ännu inte (vet om att vi) smittats eller haft turen att ha fått sjukdomen utan att lägga märke till den. Det är intigheten. Tomheten. Nulliteten. Bristen på alla framtidsplaner.

De flesta av oss är vana vid att planera. En liten resa, en semesterperiod, ett besök hos släkten, en snabbis till vännerna. Men just nu innehåller framtiden absolut ingenting. Man har ingen aning om någonting. Man trampar vatten. Hur illa kommer det gå för företaget som man jobbar på eller driver? Noll koll. Hur länge har man jobbet kvar? Oklart. Kan man åka till Lysekil, Visby eller Nice i sommar? Ingen vet.

Vi lever i ett slags vakuum och det känns väldigt konstigt. Inte sedan jag var i yngre tonåren har livet varit utan planer som jag själv haft inflytande över. Men inte nu. Jag har ingen aning om hur det kommer att vara nästa vecka, nästa månad eller om ett halvår. Man kan givetvis säga att det alltid är så. Vi har ingen susning om vad som händer i morgon, om vi eller någon annan blir överkörd av bussen, blir sjuk eller drabbas av en naturkatastrof som kastar omkull våra liv.

Men det väljer vi att inte tänka på. I så fall skulle livet bli outhärdligt eftersom man inte kan oro sig för allting som skulle kunna inträffa hela tiden. Då skulle man bli tokig alternativt lägga sig med näsan i vädret och vänta på döden. Men nu är frågetecknen så påtagliga att de inte går att bortse ifrån. Det har blivit omöjligt att strunta i att vi ingenting vet om morgondagen.

Hur tacklar man det? Det finns säkert massor av metoder men min är följande. Jag styckar upp verkligheten i mycket små portioner som går att överblicka och planera. Lunch 11.30. Matinköp 12.30. Folkhälsomyndighetens presskonferens klockan 14. Jobb från 9 till lunch. Nytt arbetspass från ungefär 14.30. Minst tre telefonsamtal till vänner på kvällen. Hur länge sedan var det jag pratade i telefon på det sättet? Jag kan knappt komma ihåg det. Men nu rings det så det står härliga till. Det är som förr. Före sms och 73 olika sociala medier. Uppstyckningen ger en känsla av kontroll. Jag vet visserligen ingenting om hur livet ter sig på onsdag eller i oktober. Men de närmaste timmarna har jag kontroll över. Tror och hoppas jag.